

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **J. Z.**, zast. JUDr. Jánem Halásem, advokátem, se sídlem Kroměříž, Velehradská 507, proti žalovaným: **1) Krajský úřad Zlínského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství a **2) Ing. P. O.**, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2005, č. j. 57 Ca 10/2005 – 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci stěžovatele – JUDr. Jánu Halásovi, advokátu, se sídlem Kroměříž, Velehradská 507, **se určuje** částkou 1075 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 14. 2. 2005, č. j. 57 Ca 10/2005 – 15, odmítl žalobu žalobce a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobou, podanou u Krajského soudu v Brně dne 18. 1. 2005, se žalobce domáhal toho, aby soud zavázal žalovaného Ing. O. žalobci zaplatit částku 70 000 Kč a zaplatit soudní poplatky v požadované výši k rukám žalobce, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku. V žalobě dále žalobce uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství. Konstatoval, že dne 10. 1. 2005 se dostavil na Krajský úřad Zlínského kraje za účelem projednání „přestupku“, kterého se měl dopustit 25. 5. 2004 v 19.15 hodin v K., v místní části V. Uvedeného dne jel po cyklostezce na kole úsek dlouhý asi 100 až 150 m, aby se vyhnul kalužím, neboť bylo po průtrži mračen. Byl však ohrožen na životě hlídkou policie, neboť tato bez jakéhokoliv upozornění najela ze silnice až na chodník. Uvedení policisté byli podnapilí, nerespektovali výzvu žalobce, aby i oni absolvovali dechovou zkoušku na alkohol s tím, že dechová zkouška žalobce byla zmanipulovaná. Na všechny tyto skutečnosti upozorňoval i

žalovaného O., který na Krajském úřadě Zlínského kraje vykonstruovaný „přestupek“ žalobce šetřil. Poukazoval na to, že nejel ani vozem ani na zvířeti, v danou chvíli nikoho neohrožoval, ani neomezoval, ale Ing. O. ve všech bodech nadržoval jak policistům, tak jistě paní K., která je na věci zainteresovaná.

Krajský soud dále v napadeném usnesení uvedl, že usnesením ze dne 20. 1. 2005, které bylo žalobci doručeno dne 27. 1. 2005, vyzval žalobce, aby do 15-ti dnů od doručení usnesení doplnil a upřesnil své podání ze dne 16. 1. 2005 tak, aby bylo zřejmé, kdo jej činí, čeho se týká a proti komu směřuje, i jméno, příjmení a adresu, na kterou lze doručovat, kým je podepsáno a datováno, označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroku rozhodnutí, které žalobce napadá, označení žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést a uvedení návrhu výroku rozsudku. Žalobce byl v tomto usnesení poučen tak, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne.

Na výzvu soudu žalobce reagoval podáním ze dne 31. 5. 2005, v němž uvedl, že doplňuje žalobu ze dne 16. 1. 2005 a sdělil, že žaloba se týká rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 12. 1. 2005 a směřuje proti jeho zaměstnanci Ing. P. O., který toto rozhodnutí vypracoval. Dále uvedl, že označené osoby jsou jmenovány v materiálech, které předkládá. Označení výroku rozhodnutí je takové, že z jeho strany toto rozhodnutí v celém obsahu neuznává a tedy neakceptuje, neboť bylo zmanipulováno proti jeho osobě, a to ve všech bodech rozhodnutí. U předposledního bodu žádá o rekonstrukci zmanipulované dechové zkoušky za asistence oněch tří policistů nezkorumpovaným odborníkem, a výrok rozsudku – viz žaloba ze dne 16. 1. 2005. Žalobce dále uvedl, že zmanipulované rozhodnutí spatřuje v tom, že v inkriminovaný den 25. 5. 2004 si žalobce po jisté návštěvě udělal výjezd po legální cyklostezce v úseku asi 200 m, protože silnice v těchto místech byla po prudkém dešti téměř nesjízdná. Tuto verzi a vše kolem nikdo ze zainteresovaných neakceptoval a snažil se žalobce pošpinit za každou cenu. Žalobce ještě zdaleka nevyčerpal všechny možnosti své obrany a dne 6. 8. 2004 obdržel první pokutu a to ještě zdaleka jeho možnosti obrany nebyly vyčerpány a přišla pokuta druhá s datem 11. 10. 2004. Stejně a řekl by stejně nechutně se zachoval citovaný O. svým rozhodnutím ze dne 12. 1. 2005.

Krajský soud v Brně poté v napadeném usnesení citoval ustanovení § 4 odst. 1, § 5, § 71 a § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) a konstatoval, že žaloba, která byla žalobcem podána 18. 1. 2005 neobsahovala náležitosti uvedené v § 71 odst. 1, s tím, že navíc jako žalovaný byl označen Ing. O. a žalobce se touto žalobou po jmenovaném domáhal zaplacení částky 70 000 Kč. Soud poté rozebral podmínky ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a uvedl, že žalobce výzvě soudu nevyhověl, vady podání neodstranil, a pro tento nedostatek nelze v řízení pokračovat. Proto soud rozhodl tak, že žalobu podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce podání, které označil jako odvolání proti usnesení ze dne 14. 2. 2005. V úvodu tohoto podání se negativně vyjadřuje o soudnictví a soudních úřednících, s tím, že veškerá argumentace Z. versus Ing. P. O. v případě seriózního a objektivního posuzování této kauzy musí vyznít jednoznačně v jeho prospěch, ale vzhledem k tomu, že je na jiné hodnotové společenské stupnici, je výsledek takový, jaký byl vyjádřen

v napadeném usnesení. Uvedl dále, že se jedná v plné míře o nadržování druhé straně. Z těchto důvodů trvá na původní žalobě a to v plném rozsahu. Dále požádal o ustanovení advokátka z titulu svého sociálního postavení.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 9. 3. 2005, č. j. 57 Ca 10/2005 – 22, ustanovil stěžovateli právního zástupce, advokáta JUDr. Jána Haláse, se sídlem v Kroměříži, Velehradská 507, a to pro řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2005, sp. zn. 57 Ca 10/2005.

Krajský soud dále usnesením ze dne 22. 3. 2005, č. j. 57 Ca 10/2005 – 24, vyzval zástupce stěžovatele, aby ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil 1) údaje o tom, kdy bylo napadené usnesení doručeno, 2) v jakém rozsahu usnesení napadá, 3) důvody kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Uvedené usnesení obdržel zástupce stěžovatele dne 31. 3. 2005.

Podáním ze dne 5. 5. 2005, které bylo doručeno Krajskému soudu v Brně dne 9. 5. 2005, uvedl zástupce stěžovatele, že se omlouvá, že nedodržel stanovenou lhůtu k doplnění podané stížnosti z toho důvodu, že se mu nepodařilo navázat osobní kontakt se stěžovatelem i přes několik písemných upomínek. Potřebné doklady k podání doplnění stížnosti obdržel teprve dne 2. 5. 2005, kdy bylo napadené usnesení doručeno se mu nepodařilo zjistit. Dále uvedl, že stěžovatel usnesení krajského soudu napadá ve všech výrocích. Důvod kasační stížnosti spatřuje v tom, že vady řízení spočívající v tom, že správní orgán vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spisech a při jejím zjišťování byl porušen zákon, a to v takovém rozsahu, že to ovlivnilo zákonnost, a pro důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Podáním ze dne 5. 5. 2005, které bylo doručeno Krajskému soudu v Brně dne 10. 5. 2005, požádal zástupce stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty k doplnění kasační stížnosti. Uvedl, že usnesení č. j. 57 Ca 10/2005 – 24, mu bylo doručeno dne 31. 3. 2005 s tím, že lhůta k provedení úkonu byla stanovena na jeden měsíc. Vzhledem k pracovním důvodům stěžovatele nebylo možno provést doplnění ihned. Ode dne 11. 4. 2005 až dosud a nadále je zástupce stěžovatele v pracovní neschopnosti. Toto doplnění odeslal ihned při první možné příležitosti při návratu z lékařského vyšetření. Uvedené důvody považuje za vážné a omluvitelné a má za to, že by zmeškání lhůty mělo být prominuto.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 17. 5. 2005, č. j. 57 Ca 10/2005 – 28, zamítl žádost o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti. V odůvodnění usnesení citoval ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. a konstatoval, že vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele v podání, které bylo soudu doručeno dne 9. 5. 2005, uvedl, že se mu nepodařilo navázat kontakt se stěžovatelem i přes několik písemných upomínek, a podklady od něj k doplnění kasační stížnosti obdržel dne 2. 5. 2005, byla žádost zamítnuta. Soud vyslovil názor, že to byl výslovně stěžovatel, který nespolupracoval s ustanoveným právním zástupcem a že lhůta k doplnění kasační stížnosti nebyla dodržena právě z těchto důvodů, což je nutno dát na vrub stěžovateli, a proto také lhůtu k doplnění kasační stížnosti neprodloužil, neboť na straně stěžovatele žádné vážné důvody k prodloužení nebyly. Usnesení nabylo právní moci dne 31. 5. 2005.

Poté byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě, nebo k odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno, nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci především uvádí, že k podání učiněným zástupcem stěžovatele, jímž na výzvu krajského soudu doplnil kasační stížnost, nemůže přihlídnout, a to se zřetelem k ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. a k pravomocnému usnesení tohoto soudu, jímž byla zamítnuta žádost o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti. Je tedy třeba z hlediska přípustnosti kasační stížnosti posuzovat podání samotného stěžovatele ze dne 5. 3. 2005 výše uvedeného. Z tohoto podání lze sice vyvodit skutečnost, že stěžovatel nesouhlasí s usnesením Krajského soudu v Brně o odmítnutí žaloby, ale rozhodně již z něho nelze dovodit, z jakých důvodů. Protože předmět kasační stížnosti bylo usnesení o odmítnutí návrhu, přicházel by v úvahu důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, nebo o zastavení řízení. Uvedené důvody však nelze v podání stěžovatele dovodit ani při nejmírnějších požadavcích na procesní formu podání. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud podotýká, že takové důvody nelze dovodit ani z doplněného podání, neboť tam uvedené námítky nekorespondují se způsobem rozhodnutí soudu, který žalobu meritorně neprojednal, ale rozhodl o tom, že ji odmítá.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost podaná stěžovatelem zůstává neurčitá a nekonkrétní. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel je v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. povinen nejen poukázat na to, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá (zde ustanovení § 103 odst. 1 písm. e/ s. ř. s.), ale je povinen tento důvod i obsahově popsat či formulovat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. Toto však stěžovatel v posuzované věci neučinil. Z textu kasační stížnosti tak není seznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost napadeného usnesení krajského soudu, resp. jaká konkrétní pochybení krajskému soudu vytýká.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Na podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje například i na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 – 5,

v němž je uvedeno, že soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.

Podle další judikatury (posuzování kasační stížnosti podle jejího obsahu), pokud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídající zákonným kasačním důvodům (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), není rozhodující, že stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením či tak učinil nepřesně. Je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje, kasační stížnost ob stojí. Přitom argumentace proti právnímu posouzení jistě musí vycházet z důvodů napadeného rozsudku; hodnotí-li stěžovatel v takovém případě důvody rozsudku, neznamená to, že se jedná o kasační stížnost nepřijatelnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s. (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, sp. zn. 2 Afs 7/2003, č. 161/2004 Sb. NSS).

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, uplatní-li stěžovatel kasační důvody spočívající v citaci § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., které blíže nekonkretizuje, nelze vyjít z toho, že je uplatněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s. ....(srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2004, č. j. 6 Ads 21/2003 – 43).

Tak je tomu v posuzované věci, kdy stěžovatel nejenže neuvedl důvody obsažené v § 103 odst. 1 s. ř. s., ale ani z obsahu kasační stížnosti nelze zjistit důvody, pro které s napadeným usnesením nesouhlasí. Negativní názor stěžovatele na soudnictví a soudní úředníky a to, že je diskriminován a že trvá na žalobě, kterou ve věci podal, nelze jistě za srozumitelné důvody kasační stížnosti označit. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel brojí proti soudnictví a napadá všechny osoby, které vyřizují jeho podání, ale sám nezachovává alespoň onen minimální standart procesních pravidel, který by umožňoval se jeho podáními meritorně zabývat. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatelem formulovanou kasační stížnost považuje za nedostačující ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Dále nutno konstatovat, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však v zákonné lhůtě neodstranil, nebyly tak splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Brně na jeho žádost ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Ján Halás, advokát. Přestože usnesením Krajského soudu v Brně byla zamítnuta žádost o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti a k tomuto doplnění tedy nelze přihlídnout, má Nejvyšší správní soud za to, že bylo třeba přiznat zástupci stěžovatele odměnu alespoň za jeden právní úkon po 1000 Kč (převzetí a přípravy zastoupení § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb.) a k tomu náležející náhradu hotových výdajů podle § 13

odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud totiž vycházel pro úvahu o splnění podmínky pro přiznání odměny zástupci stěžovatele z toho, že zástupce stěžovatele vyvinul maximální možné úkony k tomu, aby stěžovatele v řízení o kasační stížnosti řádně zastupoval, ale stěžovatel s ním účinně nespolečně pracoval. Za této situace má soud za to, že zástupci stěžovatele odměna za zastupování ve výši 1075 Kč právem náleží.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu